

för obetald köpeskilling söka inteckning, inskränkes till det tings-sammanträde, som infaller näst efter sex månader sedan lagfart för köparen beviljats.

Jag tillåter mig på grund häraf vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta att 2 § i 11 kap. jordabalken må få den förändrade lydelse att ordet *ting* utbytes emot orden *allmänna tings-sammanträde*.

Och får jag anhålla att denna motion måtte till Lag-Utskottet remitteras.

Stockholm den 23 Januari 1880.

A. Rosenqvist.

N:o 73.

Af Herr **A. Rosenqvist**: *Angående tillägg i 126 § Konkurslagen.*

Efter det konkurslagen den 18 September 1862 trädte i verksamhet, har den i ganska många fall af borgenären missbrukats och thy begagnats såsom dels skrämskott och dels plågoris emot gäldenärer; och icke sällan har inträffat att konkurs blifvit af borgenär sökt under förhållanden då gäldenärens tillgångar veterligen varit inskränkte till ett torftigt, nästan värdelöst bohag. Äfven under sådana omständigheter måste, om ansökningen medgifves eller af domstolen bifalles, offentlig stämning utfärdas, kungörelse derom i tidningarne och till en hvar känd borgenär utsändas, förhör och inställelse-sammanträde hållas samt gode män och sysslomän förordnas. För den händelse att en af borge-

när gjord konkursansökning af gäldenären bestrides eller lemnas utan förklaring och han är på landet boende, måste, der allmänt ting eller tingssammanträde icke inom 14 dagar från förklaringstidens utgång infaller, urtima ting eller särskildt tingssammanträde hållas, hvaraf ersättning till domare och nämnd följer. Befinnes sedan att konkursboet icke förstår till gäldande af kostnaderna för konkursmålets behandling, så kan visserligen, enligt 126 § konkurslagen, kostnaden för offentliga stämningens kungörande af allmänna medel återfås; likasom ersättning kan, med ringa afdrag, vinnas för det stämplade papper som för expeditionerna i målet blifvit användt; men lösen för stämningen, kallelser, förordnanden och protokoll i målet går förlorad och, hvad mera är, icke allenast domaren utan äfven nämnden, i fall der urtima ting eller särskildt tingssammanträde för konkursansökningens pröfning varit af nöden, går miste om den rese- och traktamentsersättning, som bort utgå af konkursboet, derest tillgång funnits.

Med afseende härå får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta det tillägg i 126 § konkurslagen, att, derest gäldenär blifvit på borgenärs ansökning i konkurstillstånd försatt och det befinnes att tillgång i boet saknas till gäldande af kostnaderna för konkursmålets behandling af domstol eller domare, sökanden må åligga att ersätta dessa kostnader.

Den närmare redaktionen af detta förslag, om det anses förtjent af bifall, torde tillkomma Lag-Utskottet, till hvars behandling jag anhåller att motionen må öfverlemnas.

Stockholm den 23 Januari 1880.

A. Rosenqvist.